Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (üheksas koda)

23. september 2020*

Välissuhted – Tehnikaalane koostöö – Elektrooniline side – Määrus (EL) 2018/1971 – Elektroonilise side Euroopa reguleerivate asutuste amet – Määruse 2018/1971 artikli 35 lõige 2 – Kolmandate riikide reguleerivate asutuste osalemine selles organis – Kosovo reguleeriva asutuse osalemine – Mõiste „kolmas riik“ – Õigusnormi rikkumine

Kohtuasjas T-370/19,

**Hispaania Kuningriik**, esindaja: S. Centeno Huerta,

hageja,

*versus*

**Euroopa Komisjon**, esindajad: F. Castillo de la Torre, M. Kellerbauer ja T. Ramopoulos,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 18. märtsi 2019. aasta otsus Kosovo reguleeriva asutuse osalemise kohta Elektroonilise Side Euroopa Reguleerivate Asutuste Ühendatud Ameti tegevuses (ELT 2019, C 115, lk 26),

ÜLDKOHUS (üheksas koda),

koosseisus: koja president M. J. Costeira (ettekandja), kohtunikud M. Kancheva ja T. Perišin,

kohtusekretär: E. Coulon,

on teinud järgmise

**otsuse**

## Vaidluse taust

1 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 1211/2009, millega luuakse elektroonilise side Euroopa reguleerivate asutuste amet (BEREC) ja büroo (ELT 2009, L 337, lk 1), otsustas Euroopa Liidu seadusandja luua BEREC ja panna talle ülesandeks aidata kaasa elektroonilise side võrkude ja teenuste siseturu arendamisele ja paremale toimimisele, seades eesmärgiks tagada elektroonilise side ELi reguleeriva raamistiku järjekindla kohaldamise. Selle määruse

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

kohaselt pidi BEREC täitma oma ülesandeid sõltumatult, koostöös riikide reguleerivate asutuste ja Euroopa Komisjoniga. Samuti pidi BEREC edendama riikide reguleerivate asutuste vahelist ning riikide reguleerivate asutuste ja komisjoni vahelist koostööd.

2 Vastavalt määruse nr 1211/2009 artiklile 4 koosnes BEREC reguleerivate asutuste nõukogust. Selle määruse artikli 6 kohaselt abistas BERECi reguleerivate asutuste nõukogu juhitud büroo. Büroo koosseisu kuulus muu hulgas juhtkomitee. Reguleerivate asutuste nõukokku ja juhtkomiteesse kuulus iga liikmesriigi kohta üks liige, kes oli iga liikmesriigi reguleeriva asutuse juhataja või asutuse nimetatud kõrgetasemeline esindaja. Nimetatud määruse artikli 4 lõike 3 kohaselt oli Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) riikide ja kandidaatriikide reguleerivatel asutustel vaatleja staatus ning nad olid esindatud BERECi reguleerivate asutuste nõukogus ja büroo juhtkomitees. Muude kolmandate riikide kui EMP riikide ja kandidaatriikide osalemine BERECis ja selle organites oli välistatud.

3 Lisaks allkirjastas liit aastatel 2001–2015 Lääne-Balkani riikidega stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingud, mis sisaldavad erisätteid koostöö kohta elektroonilise side valdkonnas. Nii on see eelkõige ühelt poolt Euroopa Liidu ja Euroopa Aatomienergiaühenduse ja teiselt poolt Kosovo vahelise stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu (ELT 2016, L 71, lk 3) puhul, mille artikkel 111 „Elektroonilise side võrgud ja teenused“ on sõnastatud järgmiselt:

„Koostöö keskendub eelkõige prioriteetsetele valdkondadele, mis on seotud ELi õigustikuga nimetatud valdkonnas.

Eeskätt tugevdavad lepinguosalised koostööd elektroonilise side võrkude ja teenuste valdkonnas, et selle lõppeesmärgina võtaks Kosovo viie aasta möödumisel käesoleva lepingu jõustumisest vastu ELi selle sektori õigustiku, pöörates erilist tähelepanu asjaomaste reguleerivate asutuste sõltumatuse tagamisele ja kindlustamisele.“

4 Üldiselt on Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu eesmärk eelkõige astuda konkreetseid samme Kosovo liidule lähenemise ja liiduga ühinemise püüdluste elluviimiseks. Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikkel 2 täpsustab siiski, et „[k]äesoleva lepingu ega selle lisade ega protokollide tingimused, sõnastus ega määratlused ei tähenda Kosovo tunnustamist liidu poolt iseseisva riigina ega tähenda ka seda, et üksikud liikmesriigid Kosovot sellisena tunnustavad, kui nad ei ole seda teinud.“

5 Komisjon võttis 6. veebruaril 2018 vastu teatise Euroopa Parlamendile, Euroopa Liidu Nõukogule, Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele ning Regioonide Komiteele „Lääne-Balkani riikide reaalne ELiga ühinemise väljavaade ning ELi tõhustatud koostöö nende riikidega“ (COM (2018) 65 (final)). Selles teatises on märgitud, et komisjon kavatseb kehtestada Lääne-Balkani digitaalarengu tegevuskava, mis hõlmab rändlustasude vähendamise hõlbustamist, lairibaühenduse kasutuselevõtu toetamist, digitaalse ühiskonna arendamist ja üldisemalt digitaalse ühtse turu õigustiku vastuvõtmise, rakendamise ja kohaldamise toetamist.

6 Komisjon avaldas 22. juunil 2018 töödokumendi „Meetmed Lääne-Balkani digitaalarengu tegevuskava toetuseks“ (SWD (2018) 360 (final)). Üks viiest peamisest selle digitaalarengu tegevuskavaga hõlmatud valdkonnast puudutab *acquis*’ vastuvõtmise, rakendamise ja kohaldamise toetamist digitaalsel ühtsel turul. Üks tegevustest selles põhivaldkonnas seisneb Lääne-Balkani lõimimises reguleerivate asutuste või olemasolevate ekspertrühmadega nagu BEREC, mida on sõnaselgelt mainitud. Sellega seoses on selle dokumendi punktis 8.3.1, mis käsitleb BERECi küsimust, täpsustatud, et „tihedamad suhted [l]iidu riikide reguleerivate asutuste ja Lääne-Balkani vahel aitavad lähendada selle piirkonna reguleerimistava liidu omaga […] Isegi kui tegelikult on BERECi vaatlejastaatus kuuest Lääne-Balkani riigist neljal, on BERECi reguleerivate asutuste nõukogu nõustunud tegema tihedamat koostööd kõigi kuue selle piirkonna riigi reguleerivate asutustega. See on võimalik määruse [nr 1211/2009] läbivaatamise raames“ [mitteametlik tõlge].

7 Parlament ja nõukogu võtsid 11. detsembril 2018 vastu määruse (EL) 2018/1971, millega asutatakse elektroonilise side Euroopa reguleerivate asutuste amet (BEREC) ja BERECi tugiamet (BERECi büroo) ja muudetakse määrust (EL) 2015/2120 ning tunnistatakse kehtetuks määrus nr 1211/2009 (ELT 2018, L 321, lk 1). See määrus jõustus 20. detsembril 2018.

8 Täpsemalt on määruse 2018/1971 artikkel 35 „Koostöö liidu asutuste, kolmandate riikide ja rahvusvaheliste organisatsioonidega“ sõnastatud järgmiselt:

„1. Niivõrd kui see on vajalik käesolevas määruses sätestatud eesmärkide saavutamiseks ja BERECi ülesannete täitmiseks ning ilma et see piiraks liikmesriikide ja liidu institutsioonide pädevust, võivad BEREC ja BERECi büroo teha koostööd pädevate liidu organite, asutuste ja nõuanderühmadega, kolmandate riikide pädevate asutustega ja rahvusvaheliste organisatsioonidega.

Selleks võivad BEREC ja BERECi büroo komisjoni eelneval nõusolekul leppida kokku koostöökorra. Kõnealused kokkulepped ei too kaasa õiguslikke kohustusi.

2. Reguleerivate asutuste nõukogu, töörühmade ja haldusnõukogu tegevuses võivad osaleda kolmandate riikide reguleerivad asutused, kelle peamiseks vastutusalaks on elektroonilise side valdkond, kui need kolmandad isikud on sõlminud sel eesmärgil liiduga lepingu.

Kõnealuste lepingute asjakohaste sätete alusel töötatakse välja töökord, millega täpsustatakse eelkõige asjaomaste kolmandate riikide reguleerivate asutuste BERECi ja BERECi büroo töös hääleõiguseta osalemise laad, ulatus ja viis, kaasa arvatud sätted, mis käsitlevad BERECi algatustes osalemist, rahalisi makseid ja BERECi büroo töötajaid. Personaliküsimustes peab kõnealune kord olema igal juhul kooskõlas personalieeskirjadega.

3. Reguleerivate asutuste nõukogu võtab artiklis 21 osutatud iga-aastase tööprogrammi osana vastu BERECi strateegia, mis käsitleb suhteid pädevate liidu organite, asutuste ja nõuanderühmade, kolmandate riikide pädevate asutuste ja rahvusvaheliste organisatsioonidega küsimustes, mis kuuluvad BERECi pädevusvaldkonda. Komisjon, BEREC ja BERECi büroo lepivad kokku nõuetekohase töökorra, millega tagatakse, et BEREC ja BERECi büroo tegutsevad oma volituste piires ja olemasolevas institutsioonilises raamistikus.“

9 Komisjon võttis 18. märtsil 2019 vastu kuus otsust, mis puudutavad kuue Lääne-Balkani riigi reguleerivate asutuste osalemist BERECis. Need otsused võeti vastu eelkõige uue õigusliku raamistiku ja täpsemalt määruse 2018/1971, mis reguleerib kolmandate riikide reguleerivate asutuste osalemist BERECis ja BERECi büroos, artikli 35 lõike 2 alusel, eesmärgiga tagada nende kuue riigi reguleerivate asutuste osalemine BERECi ja BERECi büroo töös vastavalt eespool punktides 5 ja 6 mainitud Lääne-Balkani digitaalarengu tegevuskavale.

10 Nende kuue otsuse hulgas on komisjoni 18. märtsi 2019. aasta otsus Kosovo reguleeriva asutuse osalemise kohta Elektroonilise Side Euroopa Reguleerivate Asutuste Ühendatud Ameti tegevuses (ELT 2019, C 115, lk 26; edaspidi „vaidlustatud otsus“). Selles otsuses tuvastas komisjon, et Kosovo reguleeriv asutus, kelle peamine ülesanne on elektroonilise side võrkude ja teenuste turgude igapäevase toimimise järelevalve, võib osaleda BERECi reguleerivate asutuste nõukogu ja töörühmade ning BERECi büroo haldusnõukogu tegevuses. Viidates Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artiklile 111, on vaidlustatud otsuse põhjenduses 3 lisaks märgitud, et liit ja Kosovo on sõlminud lepingu määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses. Ühtlasi on vaidlustatud otsuse põhjenduses 1 viidatud ka EL lepingu artiklile 17.

11 Komisjon saatis 24. aprillil 2019 Iirimaa sideametile kui BERECi eesistujale kirja, milles ta esitas kriteeriumid, mis ta kehtestas kolmandate riikide reguleerivate asutuste osalemise kohta BERECis ja BERECi büroos. Selles kirjas toob komisjon eelkõige välja Lääne-Balkani juhtumi, mis puudutab liiduga stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu sõlminud kuut partnerit – nimelt nelja liidu kandidaatriiki

(Albaania, Põhja-Makedoonia, Montenegro ja Serbia) ning kahte potentsiaalset kandidaatriiki (Bosnia ja Hertsegoviina ning Kosovo). Komisjon märgib selles kirjas, et igal juhul peetakse stabiliseerimis- ja assotsieerimislepinguid kokkulepeteks määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses, ning selgitab seal, et kuus 18. märtsil 2019 vastu võetud otsust näevad ette vajalikud siduvad sätted, mis puudutavad BERECi ja BERECi büroos osalemise laadi, ulatust ja viisi.

## Menetlus ja poolte nõuded

12 Hispaania Kuningriik esitas hagiavalduse, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 19. juunil 2019.

13 Komisjoni esitatud kostja vastus saabus Üldkohtu kantseleisse 12. augustil 2019.

14 Repliik esitati Üldkohtu kantseleisse 25. oktoobril 2019.

15 Vasturepliik saabus Üldkohtu kantseleisse 6. detsembril 2019.

16 Kuna Üldkohtu kodade koosseisu oli Üldkohtu kodukorra artikli 27 lõike 5 kohaselt muudetud, määrati ettekandja-kohtunik üheksandasse kotta ning seetõttu anti käesolev kohtuasi lahendada üheksandale kojale.

17 Vastuseks Üldkohtu 3. aprilli 2020. aasta menetlust korraldavale meetmele teatasid pooled, et nad ei soovi olla kohtuistungil oma seisukohtades ära kuulatud. Üldkohus (üheksas koda) otsustas seejärel kodukorra artikli 106 lõike 3 alusel teha otsuse ilma menetluse suulise osata.

18 Hispaania Kuningriik palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

19 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

## Õiguslik käsitlus

20 Hispaania Kuningriik esitab oma hagi toetuseks kolm väidet. Esimene väide puudutab määruse 2018/1971 artikli 35 rikkumist, kuna Kosovo ei ole „kolmas riik“ (*pays tiers*). Teise väite kohaselt on rikutud seda artiklit, kuna ei ole olemas „lepingut“ Kosovo reguleeriva asutuse osalemiseks BERECis. Kolmas väide tuleneb sellest, et on rikutud nimetatud artiklit, kuna komisjon kaldus kõrvale kolmandate riikide reguleerivate asutuste BERECis osalemiseks kehtestatud menetlusest.

### *Esimene väide, mis käsitleb määruse 2018/1971 artikli 35 rikkumist, kuna Kosovo ei ole „kolmas riik“ (***pays tiers***)*

21 Esimeses väites väidab Hispaania Kuningriik, et kuna komisjon lubas vaidlustatud otsuses Kosovo reguleerival asutusel osaleda BERECi reguleerivate asutuste nõukogu ja töörühmade ning BERECi büroo haldusnõukogu tegevuses, siis on komisjon rikkunud määruse 2018/1971 artiklit 35, kuna see

säte lubab sellist osalemist üksnes „kolmandate riikide“ (*pays tiers*) reguleerivatel asutustel. Hispaania Kuningriik leiab, et kuna Kosovo ei ole õiguslikult „kolmas riik“ (*pays tiers*), ei ole selle artikli Kosovo suhtes kohaldamise tingimused täidetud.

22 Sellega seoses väidab Hispaania Kuningriik, et määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 sõnastus on selge ja seda kinnitab selle määruse põhjendus 34, mis samuti viitab „kolmandate riikide“ (*pays tiers*) reguleerivate asutuste osalemise võimalusele. Hispaania Kuningriik on seisukohal, et artikli 35 lõikes 2 ette nähtud osalemine BERECis eeldab riiklikku laadi organisatsiooniga seotud asutuse osalemist, mistõttu riigi reguleeriv asutus võib olla vaid riigis (*État*). Hispaania Kuningriik täpsustab lisaks, et nimetatud põhjenduses 34 on näitena kolmandatest riikidest osutatud EMP või Euroopa Vabakaubanduse Assotsiatsiooni (EFTA) liikmesriikidele ja kandidaatriikidele.

23 Hispaania Kuningriik märgib, et vaidlustatud otsuses samastas komisjon vaikimisi Kosovo „kolmanda riigiga“ (*pays tiers*) määruse 2018/1971 artikli 35 tähenduses, kuigi selleks puudub igasugune õiguslik alus. Ta on seisukohal, et asjaolu, et Kosovo sõlmis liiduga stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu, ei tee temast tegelikult „kolmandat riiki“ (*pays tiers*) selle sätte tähenduses ning et Kosovot ei saa samastada EMP või EFTA riikidega ega kandidaatriikidega. Ta märgib samuti, et Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikkel 2 kinnitab seda lähenemist.

24 Lisaks rõhutab Hispaania Kuningriik, et Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 111 järgimiseks ei ole vajalik, et Kosovo reguleeriv asutus osaleks BERECis. Kosovo olukord on sarnane komisjoni 24. aprilli 2019. aasta kirjas mainitud viienda juhtumiga, nimelt „teiste riikide“ (*autres pays*) olukorraga. Nimelt sisaldab see artikkel üldist viidet koostööle elektroonilise side sektoris ja selle eesmärk on tugevdada riigi reguleerivate asutuste sõltumatust, kuid seal ei nähta ette mingit osalemist Euroopa struktuurides selles valdkonnas.

25 Komisjon vaidleb Hispaania Kuningriigi argumentidele vastu ja palub esimene väide tagasi lükata.

26 Esimeses väites leiab Hispaania Kuningriik sisuliselt, et komisjon rikkus määruse 2018/1971 artikli 35 lõiget 2, kuna vaidlustatud otsuses samastas ta Kosovo „kolmanda riigiga“ (*pays tiers*), samas kui see säte eeldab riiklikku laadi organisatsiooniga seotud asutuse osalemist, mistõttu riigi reguleeriv asutus võib olla vaid suveräänse riigis (*État souverain*), millega ei ole tegemist Kosovo puhul.

27 Seega peab Üldkohus analüüsima mõiste „kolmas riik“ (*pays tiers*) ulatust määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses ja täpsemalt tegema kindlaks, kas see mõiste on samaväärne mõistega „kolmas riik“ (*État tiers*), nagu väidab Hispaania Kuningriik.

28 Kõigepealt tuleb märkida, et mõistet „kolmas riik“ (*pays tiers*) ei ole määruses 2018/1971 ega ka käesolevas asjas asjakohastes liidu õigusnormides kuidagi määratletud.

29 EL toimimise lepingus endas on omakorda kasutatud nii mõisteid „kolmandad riigid“ (*pays tiers*) kui ka „kolmandad riigid“ (*États tiers*). Siiski tuleb märkida, et paljudes välissuhetega seotud küsimusi käsitlevates sätetes on kasutatud mõistet „kolmandad riigid“ (*pays tiers*), kuna rahvusvaheline ühiskond ei koosne ainult „riikidest“ (*États*). Täpsemalt kajastab EL toimimise lepingu V osa „Liidu välistegevus“ asjaolu, et rahvusvaheline ühiskond koosneb erinevatest osalistest, ja seetõttu sisaldab III jaotist koostöö kohta „kolmandate riikidega“ (*pays tiers*) ning VI jaotist suhete kohta „rahvusvaheliste organisatsioonide ja kolmandate riikidega“ (*pays tiers*).

30 Sellest järeldub, et „kolmandaid riike“ (*pays tiers*) käsitlevate EL toimimise lepingu sätete eesmärk on selgelt anda võimalus sõlmida rahvusvahelisi lepinguid muude üksustega kui „riigid“ (*États*). Nii võib liit sõlmida rahvusvahelisi lepinguid territoriaalsete üksustega, kes on hõlmatud paindliku mõistega „riik“ (*pays*), kellel on rahvusvahelise õiguse kohaselt võime sõlmida lepinguid, kuid kes ei ole tingimata „riigid“ (*États*) rahvusvahelise õiguse tähenduses. Vastupidine väide viiks liidu välissuhetes õigusliku lünga tekkimiseni.

31 Sellega seoses tuleb tõdeda, et liit on sõlminud mitu rahvusvahelist lepingut muude üksustega kui suveräänsed riigid (*États souverains*). Tegemist on eelkõige lepingutega, mis on sõlmitud Palestiina Vabastusorganisatsiooniga (OLP), Taiwani, Penghu, Chinmeni ja Matsu omaette tolliterritooriumiga, Hiina Rahvavabariigi Hongkongi erihalduspiirkonna valitsusega või ka Hiina Rahvavabariigi Macau erihalduspiirkonnaga.

32 Samuti tuleb rõhutada, et liit on sõlminud Kosovoga mitu rahvusvahelist lepingut, tunnustades nii tema võimet niisuguseid lepinguid sõlmida. Nimelt sõlmis liit muu hulgas ELTL artikli 217 alusel Kosovoga stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu või vastavalt ELTL artiklile 212 ka Euroopa Liidu ja Kosovo vahelise Kosovo liidu programmides osalemise üldpõhimõtteid käsitleva raamlepingu (ELT 2017, L 195, lk 3). Nende lepingute sõlmimine oli õiguslikult võimalik vaid seetõttu, et nendes EL toimimise lepingu sätetes kasutatud mõistet „kolmandad riigid“ (*pays tiers*) võis tõlgendada laialt, võimaldades seega liidul Kosovot niisuguseks pidada.

33 Siiski tuleb märkida, et liit on iga kord hoidunud võtmast seisukohta Kosovo riigi staatuse kohta rahvusvahelise õiguse kohaselt, nagu näitavad Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu põhjenduses 17 ja artiklis 2 viidatud sätted, milles on täpsustatud, et see leping ei tähenda Kosovo tunnustamist liidu poolt iseseisva riigina (*État indépendant*) ega mõjuta liikmesriikide individuaalseid seisukohti tema staatuse küsimuses. Sellised ettevaatusabinõud sisalduvad ka muudes Kosovot puudutavates liidu aktides, nagu eespool punktis 32 nimetatud raamleping, ja alusaktides, millega kehtestatakse mitu liidu programmi, nagu Erasmus + või Horizon 2020, milles Kosovol on lubatud osaleda „kolmanda riigina“ (*pays tiers*).

34 Neid ettevaatusabinõusid, mida liit nendes aktides Kosovo suhtes võttis, mainides seal otsesõnu Kosovo riigi (*État du Kosovo*) tunnustamata jätmist, ei saa vastupidi Hispaania Kuningriigi väidetele tõlgendada nii, et see jätab Kosovo mõiste „kolmandad riigid“ (*pays tiers*) alt välja. Nende ettevaatusabinõude eesmärk on just vastupidi eristada ühelt poolt „riigi“ (*État*) staatust ja teiselt poolt Kosovo võimet võtta rahvusvahelise õiguse alusel kohustusi selles õiguses osalejana, kes kuulub laiema mõiste „kolmandad riigid“ (*pays tiers*) alla.

35 Sellest järeldub, et liidu esmases õiguses, eelkõige ELTL artiklites 212 ja 216–218 kasutatud mõiste „kolmas riik“ (*pays tiers*), määratlemaks rahvusvahelise õiguse kohaldamisalasse kuuluvaid üksusi, kellel võib olla õigusi ja kohustusi, ei saa olla teistsuguse tähendusega, kui see sama mõiste esineb niisuguses teisese õiguse tekstis nagu määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 2. Lisaks ei viita miski sellele, et viimati nimetatud sättes nimetatud mõistet „kolmas riik“ (*pays tiers*) tuleks tõlgendada erinevalt sellest mõistest, mis esineb EL toimimise lepingu nimetatud sätetes.

36 Järelikult ei saa mõiste „kolmas riik“ (*pays tiers*) määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses olla – vastupidi sellele, mida väidab Hispaania Kuningriik – samaväärne mõistega „kolmas riik“ (*État tiers*). Sellel mõistel „kolmas riik“ (*pays tiers*) on laiem ulatus, mis läheb kaugemale üksnes suveräänsetest riikidest (*États souverains*), mistõttu võib Kosovo kuuluda mõiste „kolmas riik“ (*pays tiers*) alla, ilma et see piiraks liidu või selle liikmesriikide seisukohta seoses Kosovo kui sõltumatu riigi (*État indépendant*) staatusega. Samuti võib Kosovol „kolmanda riigina“ (*pays tiers*) olla ka selliseid riigi ametiasutusi nagu Kosovo reguleeriv asutus, mistõttu ei saa nõustuda Hispaania Kuningriigi kinnitusega, et „riigi reguleeriv asutus võib olla ainult riigis (*État*)“.

37 Seega ei ole komisjon seda sätet rikkunud, kui ta vaidlustatud otsuses järeldas, et Kosovo on „kolmas riik“ (*pays tiers*) määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses.

38 Järelikult tuleb Hispaania Kuningriigi esimene väide tagasi lükata.

***Teine väide, mis puudutab määruse 2018/1971 artikli 35 rikkumist, kuna ei ole olemas „lepingut“ Kosovo reguleeriva asutuse osalemiseks BERECis***

39 Teises väites leiab Hispaania Kuningriik, et komisjon rikkus määruse 2018/1971 artiklit 35, kuna ei ole olemas selle artikli lõike 2 tähenduses „lepingut“ Kosovo reguleeriva asutuse osalemiseks reguleerivate asutuste nõukogu, töörühmade ja BERECi haldusnõukogu tegevuses.

40 Hispaania Kuningriik leiab, et vastupidi vaidlustatud otsuses märgitule ei võimalda Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikkel 111 asuda seisukohale, et Kosovo oleks sõlminud liiduga lepingu BERECis osalemiseks. See säte näeb ette üksnes koostöö tugevdamise selleks, et Kosovo võtaks vastu liidu *acquis*’, kuid mitte mingil juhul Euroopa struktuurides osalemise. Järelikult tähendaks Kosovo reguleeriva asutuse osalemine BERECis seda, et minnakse kaugemale sellest koostööst ja nimetatud sättes ette nähtud eesmärgist.

41 Sellega seoses väidab Hispaania Kuningriik, et vaidlustatud otsuses ja 24. aprilli 2019. aasta kirjas ajas komisjon segamini ühelt poolt määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 1 ja Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artiklis 111 osutatud „koostöö“ ning teiselt poolt määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 2 nimetatud „integreerimise“. Nimelt ei ole vaidlustatud otsus piiratud „koostööga“, vaid täpsustab Kosovo reguleeriva asutuse „integreerimist“ BERECisse. Riigi reguleeriva asutuse „koostööd“ BERECiga tuleb aga eristada tema „integreerimisest“ või „osalemisest“ BERECi Euroopa struktuurides, kuna neil kahel nimetatud artiklis 35 viidatud juhul on erinev ulatus ja laad.

42 Hispaania Kuningriik järeldab sellest, et vaidlustatud otsusega luuakse BERECi struktuuri integreerimine, mida ei näe ette ei Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimisleping ega ükski teine liiduga selleks sõlmitud leping. Seega on komisjoni poolt määruse 2018/1971 artikli 35 lõikele 2 antud „lai“ tõlgendus ekslik.

43 Komisjon vaidleb nendele argumentidele vastu ja palub teine väide tagasi lükata.

44 Teises väites leiab Hispaania Kuningriik sisuliselt, et komisjon rikkus määruse 2018/1971 artikli 35 lõiget 2, kuna ta tegi vaidlustatud otsuses järelduse, et Kosovo puhul on olemas selle sätte tähenduses „liiduga sõlmitud leping“ Kosovo reguleeriva asutuse osalemiseks BERECi reguleerivate asutuste nõukogu ja töörühmade ning BERECi büroo haldusnõukogu tegevuses. Hispaania Kuningriigi sõnul ei võimalda Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikkel 111 asuda seisukohale, et Kosovo sõlmis liiduga „lepingu“ BERECis osalemiseks.

45 Seega peab Üldkohus analüüsima määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 2 kasutatud mõiste „liiduga sel eesmärgil sõlmitud leping“ ulatust ning seejärel tegema kindlaks, kas Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimisleping, eelkõige selle artikkel 111, kuulub selle mõiste alla.

46 Sellega seoses tuleb märkida, et vastupidi määruse 2018/1971 artikli 35 lõikele 1 seab selle artikli lõige 2 kolmandate riikide reguleerivate asutuste osalemise BERECi pädevates organites sõltuvusse kahest tingimusest: esiteks peab asjaomase kolmanda riigi ja liidu vahel olema sõlmitud „leping“ ning teiseks peab leping olema sõlmitud „sel eesmärgil“.

47 Esiteks, mis puudutab esimest tingimust „liiduga sõlmitud lepingu“ olemasolu kohta, siis selle väljendi kontekstist nähtub, et see sõnastus viitab rahvusvahelisele lepingule, mis on sõlmitud kahe rahvusvahelise avaliku õiguse subjekti ehk liidu ja asjaomase kolmanda riigi vahel. Seega võib Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimisleping kindlasti olla niisugune leping, kuna see on rahvusvahelise avaliku õiguse kohaselt pooltele siduv.

48 Teiseks, mis puudutab teist tingimust, mis seisneb selles, et leping on sõlmitud „sel eesmärgil“, siis tähendab viimati nimetatud väljend seda, et asjaomased lepingud peavad sisaldama sätteid, mis on aluseks liidu ja asjaomase kolmanda riigi vahelisele koostööle kõnealuses valdkonnas, käesoleval juhul

„elektroonilise side valdkonnas“, nagu määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 esimeses lõigus on otsesõnu märgitud. Selle väljendi mõtet on pealegi täpsustatud selle määruse põhjenduses 34, kuna näitena „kolmandatest riikidest, kes on liiduga sel eesmärgil lepingu sõlminud“, viidatakse selles „EMP/EFTA riikidele ja kandidaatriikidele“.

49 Sellega seoses tuleb märkida, et mis puudutab Lääne-Balkani riike, kes on ELi kandidaatriigid (nimelt Albaania, Põhja-Makedoonia, Montenegro ja Serbia), siis sõlmisid viimased liiduga stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingud, mille eesmärk on samaväärne kui Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingul, ning mis sisaldavad sätteid, mis sõnastuse ja konteksti poolest on väga sarnased Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artiklile 111. Nii on see eelkõige Albaaniaga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu (ELT 2009, L 107, lk 166) artikli 104 puhul, Montenegroga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu (ELT 2010, L 108, lk 3) artikli 106 puhul või Serbiaga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu (ELT 2013, L 278, lk 16) artikli 106 puhul, mida kõiki peetakse liiduga „sel eesmärgil“ sõlmitud lepinguteks määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses, millele Hispaania Kuningriik pealegi vastu ei vaidle. Sellest järeldub, et Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingut, eelkõige selle artiklit 111, tuleb seega samuti pidada niisuguseks „sel eesmärgil sõlmitud lepinguks“.

50 Lisaks kinnitab seda lähenemist Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 111 sõnastuse ning selle sätte eseme ja eesmärgi analüüs.

51 Nimelt tuleb esiteks seoses Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 111 sõnastusega märkida, et see nõuab selle kohaldamisala laia tõlgendamist, kuna selles on ette nähtud, et liit ja Kosovo „eeskätt tugevdavad koostööd“ elektroonilise side võrkude ja teenuste valdkonnas, et selle lõppeesmärgina võtaks Kosovo vastu ELi selle sektori õigustiku. Koostöö tugevdamine selles valdkonnas on seega vahend, mille abil Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepinguga kavatsetakse saavutada eesmärk – et Kosovo rakendaks ELi õigustikku. Lisaks on nimetatud artiklis otsesõnu viidatud „reguleerivatele asutustele“ selles valdkonnas, mis annab samuti alust arvata, et see säte lubab BERECi neile asutustele avada.

52 Teiseks, mis puudutab Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 111 eset ja eesmärki, siis tuleb märkida, et sellega soovitakse, et Kosovo võtaks elektroonilise side võrkude ja teenuste valdkonnas vastu ELi õigustiku. Seda õigustiku vastuvõtmist hõlbustaks aga oluliselt see, kui riigi reguleeriv asutus osaleb BERECi ja BERECi büroo töös, võttes arvesse viimati nimetatute rolli, mis hõlmab tegevusi liidu õigusnormide ettevalmistamisest kuni nende järjepideva rakendamiseni selles valdkonnas. Selline osalemine oleks veelgi enam õigustatud juhul, kui nende tööde eesmärk on nimetatud valdkonnas uute liidu õigusnormide väljatöötamine. Sellega seoses tuleb märkida, et määruse 2018/1971 artikli 4 lõikes 4 nõutakse, et riigi reguleerivad asutused ja komisjon võtaksid täiel määral arvesse kõiki suuniseid, arvamusi, soovitusi, ühiseid seisukohti ja parimaid tavasid, mille BEREC on vastu võtnud, et tagada liidu reguleeriva raamistiku järjepidev rakendamine elektroonilise side valdkonnas. Seega, kuna nagu nähtub eelkõige määruse 2018/1971 artikli 3 lõikest 2 ja artikli 4 lõike 1 punktist k, on BERECi ja BERECi büroo peamine ülesanne tagada ELi õigustiku ühetaoline kohaldamine elektroonilise side võrkude ja teenuste valdkonnas, siis on loogiline asuda seisukohale, et kõik ametiasutused, kelle ülesanne on kohaldada ELi õigustikku selles valdkonnas, võivad kooskõlas eelkõige määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 2 sätestatud tingimustega osaleda BERECi ja BERECi büroo töös.

53 Sellest järeldub, et Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikkel 111 näeb ette tiheda koostöö, viidates otsesõnu liidu ja Kosovo vahelise koostöö „tugevdamisele“. Sellega seoses tuleb märkida, et ka määruse 2018/1971 artikli 35 pealkirjas on kasutatud mõistet „koostöö“, mistõttu selle artikli lõikega 1 ja lõikega 2 reguleeritakse koostöö üksikasju, mis on erinevad. Nimelt võib see koostöö esineda kas nimetatud lõike 1 alusel koostöölepingu vormis või nimetatud lõike 2 alusel piiratud õigustega osalemise vormis. Viimane koostöövorm vastab nimetatud artiklis 111 ette nähtud tiheda koostöö tingimustele, kuid see ei saa kuidagi olla samaväärne Kosovo reguleeriva asutuse

„integreerimisega“ BERECi struktuuri, vastupidi sellele, mida väidab Hispaania Kuningriik. Lisaks on Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artiklis 111 otsesõnu rõhutatud „reguleerivate asutuste“ tähtsust ja sõltumatust.

54 Kõigist neist kaalutlustest nähtub, et Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikkel 111 kujutab endast „sel eesmärgil“ sõlmitud lepingut määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses.

55 Seega ei rikkunud komisjon seda sätet, kui ta vaidlustatud otsuses järeldas, et Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikkel 111 võimaldab asuda seisukohale, et Kosovo oli sõlminud „sel eesmärgil liiduga lepingu“ määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses.

56 Järelikult tuleb Hispaania Kuningriigi teine väide tagasi lükata.

***Kolmas väide, mis puudutab määruse 2018/1971 artikli 35 rikkumist, kuna komisjon kaldus kõrvale kolmandate riikide reguleerivate asutuste BERECis osalemiseks kehtestatud menetlusest***

57 Kolmandas väites väidab Hispaania Kuningriik, et vaidlustatud otsus rikub määruse 2018/1971 artiklit 35, kuna komisjon kaldus kõrvale kolmandate riikide reguleerivate asutuste BERECis osalemiseks kehtestatud menetlusest. Lisaks viis see selleni, et ilma igasuguse õigusliku aluseta võeti vastu õigusakt, millega kaasnevad kohustused kolmandatele isikutele, ilma et komisjonile oleks antud selleks eripädevust.

58 Täpsemalt märgib Hispaania Kuningriik, et määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 2 on nähtud ette, et „[BERECis osalemise] lepingute asjakohaste sätete alusel“ töötatakse välja töökord ja et nende sätetega määratakse seega esiteks kindlaks töökorra kehtestamise kord. Seega peaks liidu ja kolmanda riigi vahel sõlmitud osalemise leping olemas olema, kuna kolmanda riigi suhtes on loodud õiguslikud kohustused tema osalemiseks BERECis. Sellise lepingu puudumise korral, nagu on väidetud teise väite raames, on komisjon kehtestanud vaidlustatud otsuses need sätted ühepoolselt, rikkudes määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 2 ette nähtud töökorra kindlaksmääramise menetlust.

59 Sellega seoses rõhutab Hispaania Kuningriik, et „asjakohaseid sätteid“ määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 tähenduses saab kehtestada üksnes BERECis osalemise lepingus. Asjaolu, et neid sätteid ei ole niisuguses lepingus ette nähtud, ei anna komisjonile õigust kehtestada neid ühepoolselt, väljaspool rahvusvahelise lepingu raamistikku, vastupidi sellele, mida ta märkis oma 24. aprilli 2019. aasta kirjas, milles ta tunnistas ennast pädevaks võtma vastavalt vajadusele vastu siduvat töökorda.

60 Lisaks väidab Hispaania Kuningriik, et komisjon võttis tegelikult ilma igasuguse õigusliku aluseta vastu õigusliku toimega akti. Kuigi vaidlustatud otsuses on õigusliku alusena nimetatud EL lepingu artikli 17 lõiget 1, ei ole see säte siiski piisav õiguslik alus, mis võimaldaks komisjonil ühepoolselt vastu võtta akte, mis näevad ette „kolmandate riikide“ osalemise Euroopa struktuurides. Nimetatud säte annab komisjonile üldise volituse täita koordineerimisülesandeid üldiselt, mitte konkreetses valdkonnas.

61 Hispaania Kuningriigi sõnul ei anna ka määrus 2018/1971 komisjonile pädevust kehtestada selle määruse artikli 35 lõike 2 tähenduses „asjakohaseid sätteid“ lünkade korral osalemise lepingus. Seega ei saa komisjon ühepoolse otsusega kehtestada neid asjakohaseid sätteid ja töökorda, millega neid rakendatakse, ilma et nimetatud määrus oleks talle selleks pädevuse andnud.

62 Lisaks märgib Hispaania Kuningriik, et vastupidi sellele, mida komisjon märkis oma 24. aprilli 2019. aasta kirjas, ei andnud määrus 2018/1971 talle pädevust võtta vastavalt vajadusele vastu siduvat töökorda. Ühelt poolt ei anna selle määruse artikli 35 lõige 1, mida käesolevas asjas ei kohaldata,

komisjonile pädevust kehtestada siduvat töökorda, vaid üksnes pädevuse kiita heaks BEREC ja BERECi büroo kehtestatud töökord, mis ei loo õiguslikke kohustusi. Teiseks ei omista nimetatud määruse artikli 35 lõige 2 komisjonile mingit rolli, kuna teda ei ole selles sättes nimetatud.

63 Hispaania Kuningriik järeldab sellest, et kuna Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingus puuduvad asjakohased sätted, mis võimaldaksid BERECis osaleda, ei saa komisjon võtta ühepoolse otsusega vastu õigusnorme, mis on vajalikud BERECis osalemise eesmärgi saavutamiseks ja mis näevad ette Kosovol lasuvad kohustused. Seda rolli saab täita üksnes Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikliga 126 loodud stabiliseerimis- ja assotsiatsiooninõukogu, kuna see on ainus asutus, kes Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu artikli 128 kohaselt on pädev tegema Kosovo ja liidu jaoks siduvaid otsuseid Kosovoga sõlmitud stabiliseerimis- ja assotsieerimislepingu raames.

64 Komisjon vaidleb Hispaania Kuningriigi argumentidele vastu ja palub kolmas väide tagasi lükata.

65 Kolmandas väites väidab Hispaania Kuningriik sisuliselt, et komisjon on rikkunud määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 teist lõiku, kuna ta määras vaidlustatud otsuses ühepoolselt kindlaks „töökorra“ selle sätte tähenduses, et Kosovo reguleeriv asutus saaks osaleda BERECi reguleerivate asutuste nõukogu ja töörühmade ning BERECi büroo haldusnõukogu tegevuses. Hispaania Kuningriik on seisukohal, et see siduv töökord tuleks kehtestada BERECis osalemise „lepingute asjakohaste sätete alusel“, mistõttu üksnes need lepingud ise peavad määrama kindlaks nimetatud töökorra kehtestamise korra.

66 Hispaania Kuningriik järeldab sellest, et vaidlustatud otsust tehes ei kaldunud komisjon mitte ainult kõrvale selles sättes kehtestatud menetlusest kolmandate riikide reguleerivate asutuste osalemiseks BERECis, vaid võttis ka vastu siduva õigusakti ilma igasuguse õigusliku aluseta, kuna sellel institutsioonil ei ole selleks vajalikku pädevust.

67 Seega peab Üldkohus uurima kolmandate riikide reguleerivate asutuste BERECis osalemisele kohaldatava töökorra kindlaksmääramise menetlust, mis on ette nähtud määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 teises lõigus, et teha kindlaks, kas komisjon oli pädev vaidlustatud otsuses sellist töökorda ühepoolselt kehtestama ja kas vaidlustatud otsuse õiguslik alus on kehtiv.

68 Sellega seoses olgu märgitud, et määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 teine lõik on sõnastatud järgmiselt: „Kõnealuste [kolmandate riikide reguleerivate asutuste BERECis osalemise] lepingute asjakohaste sätete alusel töötatakse välja töökord, millega täpsustatakse eelkõige [selle] […] osalemise laad, ulatus ja viis, kaasa arvatud sätted, mis käsitlevad BERECi algatustes osalemist, rahalisi makseid ja BERECi büroo töötajaid. […]“.

69 Hispaania Kuningriik tugineb konkreetselt sellele määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 teise lõigu sõnastusele, et väita, et ainult BERECis osalemise lepingud peavad määrama kindlaks selle „töökorra“ kehtestamise korra. Niisugune lähenemine on aga raskesti ühitatav selle sätte soovitava toimega. Nimelt kui osalemise laad, ulatus ja viis peaksid olema juba nendes osalemise lepingutes endis täpsustatud, kaotaks see säte, mille eesmärk on just ette näha selle töökorra vastuvõtmine, oma mõtte ja sellel ei oleks seega enam mingit tähendust.

70 Sellest tuleneb, et määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 teises lõigus kasutatud väljend „lepingute asjakohased sätted“ ei saa tähendada seda, et asjaomases osalemise kokkuleppes peavad juba sisalduma BERECis osalemist käsitlevad üksikasjalikud sätted. Viitega nendele „lepingute asjakohastele sätetele“, millele on lisatud väljend „alusel“, soovitakse pigem näidata, et „töökord“ tuleb vastu võtta „kooskõlas“ nende osalemise lepingute sätetega.

71 Hispaania Kuningriik väidab siiski, et asjaomase kolmanda riigiga sõlmitud leping on vajalik selleks, et teha kindlaks tema ametiasutuste BERECis osalemise üksikasjad, kuna neile asutustele on pandud kohustused. Hispaania Kuningriigi sõnul selline leping aga Kosovo puhul puudub.

72 Sellega seoses tuleb märkida, et nagu nähtub teise väite analüüsist, on olemas Kosovo ja liidu vahel sõlmitud osalemise „leping“ määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 esimese lõigu tähenduses. Lisaks tuleneb eespool punktides 69 ja 70 esitatud kaalutlustest, et selline leping ei pea tingimata sisaldama BERECis osalemist käsitlevaid üksikasjalikke sätteid. Peale selle tuleb märkida, et määrus 2018/1971 ei nõua, et selle osalemise laad, ulatus ja viis oleks kehtestatud asjaomase kolmanda riigiga sõlmitud formaalses lepingus või kahepoolses õigusaktis. Üldiselt ei ole õiguslikult vajalik nõuda, et „avatus kolmanda riigi reguleeriva asutuse osalemiseks“ sõltuks rahvusvahelise lepinguga kehtestatud eriloast. Nimelt ei too see avatus ja BERECis osalemiseks vastu võetud „sisenemiseeskirjad“ sellele riigi reguleerivale asutusele kaasa mingeid õiguslikke kohustusi, kuna lõpuks peab viimane võtma vabalt vastu hilisema otsuse BERECis osalemiseks vastavalt nendele eeskirjadele.

73 Hispaania Kuningriik väidab veel, et õiguslik alus, millele vaidlustatud otsus tugineb, puudub, kuna komisjonil ei ole vajalikke volitusi kehtestada töökorda, mida kohaldatakse Kosovo reguleerivate asutuste osalemisele BERECis ja BERECi büroos.

74 Sellega seoses selgitab komisjon, et kuna määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 sõnastuses ei ole otsesõnu pädevust antud, pidas ta kohasemaks viidata vaidlustatud otsuse põhjenduses 1 EL lepingu artiklile 17.

75 Tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 1 on tõesti mainitud EL lepingu artiklit 17. Täpsemalt on selles põhjenduses märgitud, et „Euroopa Liidu lepingu artikli 17 lõikes 1 on loetletud komisjoni volitused ning sätestatakse, et komisjon edendab liidu üldisi huve ja teeb sel eesmärgil asjakohaseid algatusi, teostab vastavalt aluslepingutes sätestatud tingimustele koordineerivaid, täitev- ja juhtimisfunktsioone, ning tagab liidu esindamise välissuhetes, välja arvatud ühine välis- ja julgeolekupoliitika ning muud aluslepingutes ettenähtud juhud“.

76 Samuti tuleb märkida, et BERECi büroo on liidu detsentraliseeritud asutus, mille ülesanne on liidu õiguse kohaldamine. Sellel asutusel on tuletatud volitused, mis tavaliselt antakse komisjonile tema täitevülesannete ja välissuhetes esindamise volituse alusel, kuna see puudutab koostööd kolmandate riikide reguleerivate asutustega vastavalt EL lepingu artiklile 17.

77 Sellest järeldub, et pädevus, mida ei ole seadusandlikus aktis liidu asutusele otsesõnu delegeeritud, jääb komisjonile. Kuna ei määruses 2018/1971 ega ka üheski teises liidu õigusaktis ei ole otsesõnu antud ei BERECi büroole ega mõnele muule organile pädevust kehtestada kolmandate riikide reguleerivate asutuste, eelkõige Kosovo reguleeriva asutuse osalemise suhtes kohaldatavat töökorda, siis kuulub see pädevus komisjonile.

78 Seda järeldust kinnitab määruse 2018/1971 artikli 35 lõikes 1 ja artikli 35 lõikes 2 kasutatud sõnastuse erinevus. Nimelt delegeerib lõige 1 otsesõnu BERECile ja BERECi büroole volituse kehtestada „töökord“, kuid tingimusel, et on olemas „komisjoni eelnev nõusolek“, kellel on seega järelevalve roll, samas kui lõige 2 sellist volituste delegeerimist ette ei näe. See volitus kuulub seega jätkuvalt komisjoni pädevusse, mis võimaldab tal võtta vastu „töökorra“ nimetatud määruse artikli 35 lõike 2 alusel, välja arvatud juhul, kui asjaomane rahvusvaheline leping näeb ette mõne muu menetluse, nagu see on EMP liikmesriikide puhul.

79 Seega on komisjoni ülesanne rakendada õigusnormides sätestatud nõudeid volituste alusel, mis on talle antud EL lepingu artikliga 17, ning talle ei saa ette heita, et ta viitas sellele sättele vaidlustatud otsuse põhjenduses 1, kuna puudub pädevus, mida on määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 sõnastuses otsesõnu mainitud.

80 Lisaks väidab Hispaania Kuningriik, et selline üldsäte nagu EL lepingu artikkel 17, mis näeb ette üldise koostöö, ei saa olla vaidlustatud otsuse vastuvõtmise aluseks.

81 Sellega seoses tuleb märkida, et nõukogu pädevuse osas on Euroopa Kohus kinnitanud, et EL lepingu artikkel 16 võib olla nõukogu teatavate volituste aluseks (28. juuli 2016. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* komisjon, C-660/13, EU:C:2016:616, punkt 40). Seega, kui see oli nii EL lepingu artikli 16 puhul, ei ole põhjust, miks sellist tõlgendust ei saaks korrata EL lepingu artikli 17 puhul, mis on komisjoni jaoks samaväärne säte. Seega vastupidi sellele, mida väidab Hispaania Kuningriik, ei tähenda asjaolu, et EL lepingu artikkel 17 on üldsäte, et see ei saaks olla piisav õiguslik alus.

82 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et komisjon oli pädev vaidlustatud otsuses ühepoolselt kehtestama määruse 2018/1971 artikli 35 lõike 2 teises lõigus viidatud „töökorra“, mida kohaldatakse kolmandate riikide reguleerivate asutuste osalemisele BERECis, mistõttu ei saa talle ette heita, et ta selles otsuses kaldus kõrvale nimetatud sättes kehtestatud menetlusest. Samuti ei saa komisjonile ette heita, et nimetatud otsusel puudub õiguslik alus.

83 Järelikult tuleb Hispaania Kuningriigi kolmas väide samuti tagasi lükata ja hagi tervikuna rahuldamata jätta.

## Kohtukulud

84 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

85 Kuna kohtuotsus on tehtud Hispaania Kuningriigi kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõuetele välja mõista Hispaania Kuningriigilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (üheksas koda)

otsustab:

**1. Jätta hagi rahuldamata.**

**2. Mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.**

Costeira Kancheva Perišin

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 23. septembril 2020 Luxembourgis.

Allkirjad